

MUSLIM WOMXN'S MARCH 2020

SPEECH

Mijn naam is Berna Toprak en ik ben samen met Ibtissam Abaaziz, Saida Derrazi en Nawal Mustafa het collectief S.P.E.A.K. begonnen. Een collectief dat zich verenigt en organiseert onder de slogan: "Wij zijn niet jouw strijdtoneel".

Want dat is de huidige positie van moslimvrouwen in Nederland en Europa. We zijn gereduceerd tot niets meer dan een strijdtoneel. Een symbool waar alle onderbuikgevoelens van Nederland op worden geprojecteerd. We worden gekleineerd, bespot, onderschat, bespuugd en gereguleerd.

Het is daarom niet alleen een eer om hier vandaag te staan, maar ook een politiek statement. Precies twee jaar geleden sprak een witte man mij aan op een 8 maart campagne die ik had gemaakt. Hij vond het niet kunnen dat moslima's hierin vertegenwoordigd waren. Want, zo redeneerde hij, een hoofddoek is toch het ultieme symbool van onderdrukking?!

Well, look at me now! Look at us now! We are taking back the narrative! We are claiming our space!

Want ik ben hier vandaag niet alleen. Ik ben hier vandaag met tientallen andere S.P.E.A.K'ers en moslima's die zich hebben verenigd voor de tweede editie van de Muslim Womxn's March. Make some noise voor deze strijders!

Al jaren luiden wij de noodklok over het islamofobe klimaat waar het lichaam van vrouwen als strijdtoneel wordt gebruikt. Politici en opiniemakers, uit zowel rechtse als linkse hoek, gebruiken "vrouwenrechten" en "LGBT-rechten" als een stok om moslims mee te slaan, om vluchtelingen te dehumaniseren tot "testosteron bommen" en vrouwen te reduceren tot hulpeloze slachtoffers. Niet omdat ze ook maar een beetje geven om die vrouwenrechten en LGBT-rechten, maar alleen omdat ze zich hiermee kunnen schuilen achter hun witte onschuld terwijl ze angst en haat zaaien.

In Nederland wordt gedaan aan selectieve emancipatie. En selectieve emancipatie is geen emancipatie! Het boerkaverbod die in augustus is daar het ultieme voorbeeld van: in één klap honderden vrouwen niet meer baas over eigen lijf.

Ik kan het me niet veroorloven om aan selectieve emancipatie te doen. Intersectionaliteit is geen optie voor mij, maar een vereiste. Want vandaag komen ze voor Karima en haar niqab, morgen voor mij en mijn hoofddoek, en overmorgen voor jou en jouw lichaam. Vergeet dit niet!

Zolang wij toestaan dat de staat bepaalt wat vrouwen wel en niet kunnen doen, is er geen sprake van gender equality, geen sprake van emancipatie.

Zolang wij toestaan dat vrouwen worden gebruikt als strijdtoneel, is er geen sprake van gender equality, geen sprake van emancipatie.

Als we de beweging relevant willen houden dan is intersectionaliteit geen optie, maar een vereiste. Dan is solidariteit geen optie, maar een vereiste. It's time we take back the narrative.

WIJ ZIJN NIET JOUW STRIJDONEEL!